

- எழுத்தாளர் சங்கரநாராயணன் <http://hemingwaytamil.blogspot.com> என்னும் வலைப் பதிவினை உருவாக்கி அதில் ஹெமிங்வேயின் புகழ்பெற்ற நாவல்களில் ஒன்றான 'The Old Man And The Sea' என்னும் நாவலை 'பெரியவர் மற்றும் கடல்' என்னும் தலைப்பில் தமிழாக்கம் செய்திருக்கின்றார். அவற்றை மறைப்பதிவிலும் புகுதி புகுதியாக வளையீட்டும் வருகின்றார். அவற்றை நன்றியுடன் 'பதிவுகள்' இணைய இதழில் மீள்பிரசுரம் செய்கின்றோம். - பதிவுகள் -

ஹெமிங்வேய் 1899ல் அமெரிக்காவின் இல்லினாய்ஸ் மாகாணத்தில் ஓக் பார்க் என்ற ஊரில் பிறந்தார். 1917ல் கன்சாஸ் சிபிஸ்டார் இதழில் எழுத ஆரம்பித்தார். மூதல் உலகப் போரில் அவர் ஆம்புலன்ஸ் ஓட்டியாக இணைந்து கொண்டார். என்றாலும் காயம் பட்டு வீட்டு திரும்ப நேர்ந்தது. 1921 மூதல் அவர் பாரிஸ் நகரத்தில் வாழ ஆரம்பித்தார். 1923ல் அரது மூதல் மூதல் புத்தகம் 'மீனும் கதகைளும்' பத்து கவிதைகளும் பாரிசில் வெளியானது. அடுத்ததாக அவரது சிறுகதைத் தொகுதி 'நம் காலத்தில்' 1925ல் அமெரிக்காவில் வெளியானது. 1926ல் வெளியான அவரது புத்தகம் 'சுரியனும் உதிக் கிறான்' வெளியானபோது அவர் 'கடந்த தலமைறையின் கரலாக அடையாளம் காணப்பட்டார். 1930 களில் அவர் கீ வெஸ்டிலும், பிறகு கியூபாவிலும் வசித்தார். என்றாலும் ஸ்பெயன், ஃப்ளாரிடா, இத்தாலி, ஆபிரிக்கா என்பனங்கள் செய்தார். அந்த அனுபவங்களில் எழுதுபொருதுதல், வேட்டை என்று அவர் கதைகள் எழுதலானார். ஸ்பானிய உள்நாட்டுப் போரில் நிரூபராக இருந்ததில், போர்ப் பின்னணியில் அவரால் 'யாரை நோக்கி மணியோசை?' என்கிற அருமையான நாவலைத் தர முடிந்தது. பெரியவர் மற்றும் கடல் என்கிற இந்த நாவல் 1951ல் எழுதப்பட்டது, 1953ல் புலிட்சர் விருது இதற்கு அறிவிக்கப்பட்டது. 1954ல் 'இனி வேண்டாம் ஆயுதங்கள்' என்ற அவரது நாவல் நோபல் பரிசு வென்றது. 1961ல் ஹெமிங்வேய் தற்கொலை செய்துகொண்டார்.

மீளவும் நான் ஹெமிங்வேயிடம் வந்திருக்கிறேன். இடையே ஐம்பது ஆண்டுகள் கடந்துவிட்டன. இன்றைக்கு 'ஓல்ட் மனை' அன்ட் 'தி சீ' ஒரு பிரமிப்பளிக்கிற கதை. ஒரு தளத்தில் அது மனிதன் ஒருவனாகும் ஒரு மீனாகும் நடக்கிற கதை. இன்னொரு விதத்தில் பார்த்தால் அது மனிதனாகும் இயற்கைக் குமான ஊட்டம். வேறொரு கோணத்தில், கால காலமான மானுடத்தின் பண்பாட்டையும், வீரத்தையும், இருத்தல் சார்ந்த சவால்களின் முன் மானுடத்தின் பராக் கிரமத்தையும் விவரித்துச் செல்வதாய் அமைகிறது. இது வெளியான காலத்தின் ஆவணமாகவும், அந்த வாழ்க்கை அதன் சமூக அதில் தனி மனிதப் பங்களிப்பு எனவும் இதன் அறிய முடியும். குழுக்களாகவோ, அமைப்புகளாகவோ அல்லாமல் ஒரு தனி மனிதனின் இயக்கம், செயல்பாடு அக்கால அளவரிக் வாழ்க்கை இது.

இதில் வரும் கிழவனின் துணிச்சலையும், இயல்பான தினவையும் ஹெமிங்வேய் கொண்டாடுகிறார்.

ஹெமிங்வேயின் உலகம் வேறு. என உலகம் வேறு. இந்தக் கதையின் கிழவன், அந்த சாண்டியாகோ அல்ல நான். இன்றைய வாழ்க்கை ஒழுங்குகளை வைத்துச் சொல்கையில், ஹெமிங்வேய் பரத்திக் காட்டுகிற இந்தக் கிழவன் வாழ்ந்த வாழ்க்கை நமக்கு முற்றிலும் அந்நியமானது தான்.

என்றாலும் ஹெமிங்வேயின் வீரமான கதைகூறு திறன், நான் என்ன அறியாமல் சாண்டியாகோ பக்கம் நிற்கிறேன். அவனை வியப்பூட்டுகிற நோக்குகிறேன். அவனாகும் மீறிய நெருக்கடிகளில் அவன் அடையும் இழப்புகள் எனக்கு வலிக்கின்றன. தன் காலத்தில் மனிதன் தனது இருத்தலுக்காகவே கட்ட இயற்கையோடு போராட வேண்டியிருந்தது, என்பதை ஹெமிங்வேய் சூட்டிக் காட்டிப் பதிவு செய்து கிறார். தலையைத் து ஆமோதிக் கவும், அந்த நாட்களை நினவை கரவும் ஹெமிங்வேய் வழி வகை செய்து கிறார். சிறப்பாக, தனி மனிதன் எத்தனை மகத்தானவன், என்பதை, அவனது அபாரத் துணிச்சலை, திறமையை, கலாரசனையை, பிரச்சனைகளில் தாக்குபிடிக் கிற ஆத்ம வலிமையை எல்லாம் அவர் இந்த நாவலில் உணர வகை கிறார்.

மொழிபெயர்ப்பு தனிக் கலை. என் வாசகத் தளத்தை அது பரத்தி விரிக்கிறது. அகலப் பட்டுத்தி ஆழப் பட்டுத்துகிறது. வாசகனாக நான் அதிர்ஷ்டம் சயெ தவனாகிறேன். ஹெமிங்வேயின் ஆசான். உலக இலக்கியத்துக்கே அவர் நெறியாளர். அவரது இந்த நாவலுக்கு புலிட்சர் விருது வழங்கப்பட்டது. 'ஓல்ட் மனை அனட் திஸ்' நாவலை நான் ஆங்கிலத்தில் தான் வாசித்தேன். பிரமிப்பாய் இருந்தது. ஓர் எழுத்தின் உச்சபட்ச சாத்தியங்களை அது எனக்குக் கற்பித்தது. தனியே ஒரு கிழவன். அவனது அசாத்ய தன்னம்பிக்கை. அவன் மாதிரிமே பிரம்மாண்டமான கடலில். கட்ட அவனிடம் சிக்கிய பெரிய மீன். அதனுடன் அவனது போராட்டம். யார் ஜெயிக்கப் போகிறார்கள்?... என்கிற முடிச்சு. ஆ, மனிதன் மகத் தானவன் என்ற முத்தாய்ப்பு. எத்தனை வசிகரமான கரு. என்ன வசிகரமான நடவை. வாழ்க்கை மீ தான் பிரியம். சவால்களின் தடேல். சாதனைத் தினவா. கிழவன் மறறும் மீன். தவிர கடல். இதில் கிழவன் தனக்குத் தானே பேசிக் கொள்கிற உத்தி அற்புதமானது. முழு கதையையும் இந்த உத்தியில் ஹெமிங்வேயின் இல்லாமல் கற்றுச் செல்ல முடிகிறது... இந்த உத்திதான் அந்த வயதில், என் எழுத்தின் மொட்டப் பரவத்தில் என்னகை கிறங்க வதைத்தது. ஹெமிங்வேயின் ஆசான்.

நான் அடிப்படையில் எழுத்தாளன். புனைவுக்காரன். மொழிபெயர்ப்பு என் வலை அல்ல. அது எனக்கு உவப்பாகாது, என நான் நினைத்திருந்தேன். நான் வாசித்த நிறைய மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள் எளிமையாய் இல்லலை. வாசிக்கும் தரத்தில் இல்லலை. மூல நூலை நான் தற்செயலாக வாசித்திருந்தால், அதன் மொழிபெயர்ப்பின் விவரப் பிழைகளும், நடதை தடங்கல்களும், விடப்படல்களும், இன்ன பிற அபத்தங்களும் என் கண்ணில் துசி போல உறுத்தின. வகெ துயரமான கணங்கள் அவை. திரிந்த பால். வாய்க்கு ருசிக் காது. ஆனால் நான் தற்செயலாக கவனித்தேன். தி. ஜானகிராமன், க.நா.சுப்ரமணியம் போன்றவர்கள் மொழிபெயர்ப்பைப் பொறுப்பாய்க் கையில் எடுத்துச் செயல்பட்டிருக்கிறார்கள். எழுத்தக் கிடகை கிற நேரத்ததை தங்கள் படபைபுகளாகக் கா அல்லாமல், மொழிபெயர்ப்புக்கு என் இப்படி அவர்கள் செயல்படுகிறார்கள். அவர்கள் தங்கள் அனுபவித்த படபைபை மொழிபெயர்ப்பாக தான் செய்ய முடியும் என்கிற மாதிரி எதோ உணர்ச்சி உந்தப் பட்டிருக்க வேண்டும். யாம் பற்றே இன்பம். பெறுக வயைகம். ஒரு படபைபு உருவாவதைப் போலவே மொழிபெயர்ப்பும் ஒரு 'கிரியேட்டிவிட்டி', புனைவுத்திறன் வேண்டிநிறுக்கிற விஷயம் என அவர்கள் கண்டுகொண்டார்கள்.

மொழிபெயர்ப்பு என்பது 'டென்னிஸ் இரட்டையர் ஆட்டம்'. இதைப் பலமுறை நான் அனுபவித்திருக்கிறேன். இராமானுசராய் பகிரங்கப் பட்டுத்தினின் வாசிப்பு அனுபவம் என்பது ஆகாவென்று அமைகிறது. மொழிபெயர்ப்புகளில் அவன் மூல எழுத்தாளனோடு இன்னும் நெருங்கி அமர்கிறான். மகா அனுபவம் அது. தன் பார்வையீட சண்யத்ததை அந்த மொழிபெயர்ப்புப் புனைவாளன் இன்னும் தீர்க்கமாகக் கொள்ள வாய்க்கிறது. இந்துவாகப் பிறந்தால் சாவதற்குள் காசி போய் வர வேண்டும், என்கிறாப் போல, ஒரு ருசிகொண்ட எழுத்தாளன் மொழிபெயர்ப்பில் தானாகவே ஆர்வப் பட்டவான், என்றே எனக்குத் தோன்றுகிறது. தோன்றியது. நான் அப்படித் தான் இதோ இந்த நூலுக்குள் வந்தேன்.

*

ஹெமிங்வேயின் இந்த நாவலுக்கு, கடலும் கிழவனும், கிழவனும் கடலும், என பல மொழிபெயர்ப்புகள் தமிழிலேயே கிடகைகின்றன. ஆயின் தலைப்பிலேயே அதன் வீர்யம் இன்னும் பொலிவு பெற வேண்டும் என்று இருக்கிறது எனக்கு. ஆங்கிலப் படங்கள்,

Written by எஸ். சங்கரநாராயணன் | தமிழில் எஸ். சங்கரநாராயணன்
Monday, 01 October 2018 23:47 - Last Updated Tuesday, 02 October 2018 05:49

கடல் சார்ந்த திரைப்படங்கள் பாரக்கிற போது, கப்பலின் தலைவனை, அவன் எவ்வளவு இளையவனாய் இருந்தாலும் கப்ட, மரியாதையாய் எல்லாரும் 'ஓல்ட் மனே' என்று அழைப்பதை கவனிக்க முடியும். 'ஓல்ட் மனே' என்பது ஒரு மங்கல வழக்கு. ஆங்கிலியே ஆட்சியில் கப்ட இளம் வயது நீதிபதிகளை, தீர்ப்பு வழங்கும் போது, தலையில் வண்ணநரை முடியாலான 'விக்' வதைத்துக் கொண்டு பதவியாற்றியதைப் பார்த்திருக்கலாம். வகைகாலமாய் நட்புடன் இருக்கிற ஒரு நண்பனைக் கப்ட, வயதுக்கு சம்பந்தம் இல்லாமல், "எங்கே உன்னோட ஓல்ட் மனே?" எனக் கேட்பதைப் பாரக்கிறோம்.

கடலை நன்கு அறிந்தவன் இந்த நாவலின் கதாநாயகன். அவனை உயர்த்திப் பிடிக்கிற அளவிலேயே ஹெமிங்வே அவனை 'ஓல்ட் மனே' என்று குறிப்பிடுகிறார். அந்த அளவில் கடலும் கிழவனும், அல்லது கிழவனும் கடலும் என்கிற தலைப்புகள் எனக்கு உவப்பாய், போதுமானதாய், ஓட்டுறவாய் இல்லை. பெரியவர் மற்றும் கடல், இதுவே எனது தரேவா. 'மற்றும்' என்பது 'அன்ட்' என்கிற அளவில் ஒரு எறிவகேத்துடன் அமதைல் பொருத்தம், என நின்கைகிறேன். தவிரவும் பகிர முக்கியமாய் சேதி ஒன்று உண்டு. மபிலநில் கிடகைக் கப்பற்றவர்கள், அதையே நுகர்க. மொழிபெயர்ப்பை நோக்கி இடம் மாற வேண்டாம். என்னதான் தர்க்கம் செய்தாலும், மொழிபெயர்ப்பு என்பது 'ரெண்டாம் டிகாஷன்' தான். நன்றி.

எஸ். சங்கரநாராயணன்
91 9789987842

- ஓல்ட் மனே | ஓல்ட் மனே. ஓல்ட் மனே -

ஓல்ட் மனே !

கல்ஃப் வளைகுடாப் பக்கம் தன்னந்தனியனாய் மீன் பிடிக்கப் போகிறான் அந்தக் கிழவன். கப்ட உதவி கிடையாது. கடந்த எண்பத்திநாலு நாட்களாக அவனும் தினசரி கடலுக்குள் தனியே போகிறான். ஒத்த மீன் சிக்கவில்லை அவனுக்கு. மூதல் நாப்பது

Written by எர்னஸ்ட் ஹெமிங்வே | தமிழில் எஸ். சங்கரநாராயணன்
Monday, 01 October 2018 23:47 - Last Updated Tuesday, 02 October 2018 05:49

நாட்கள் வர உதவிக்கு என்று அவன்கிட்ட பயன் ஒருத்தன் வந்தான். அவனை அவனது அப்பாஅம்மா கிட்டப் போக வேண்டாம். என்று நிப்பாட்டி விட்டார்கள். இனி கிழவனுக்கு நல்லது எதும் நடக்க வாய்ப்பே இல்லை. நல்ல காலம்

அவனிடம் விடப்பெற்றுக் கொண்டு போய்விட்டது. கிழவன் பிட்ட கஸே, என அதறியப் படுத்தி விட்டார்கள்.

அதனால் பயன் வேறே படகுகாரரிடம் உதவியாளாய் போனான். மூதல் வாரமே அவர்களுக்குக் கிடத்தை மீண்டு அரமுயான மீன்கள்!

தினசரி வறும் படகூடன் தாத்தா கரையிறும்புகிறதைப் பார்த்துக் கிழவனுக்கு வருத்தமாய் இருந்தது. தாத்தா கரையிறும்பிவன் ஓடிப்போய் அவருக்கு ஒத்தாசை செய்தான். வலசைச் சூருளையோ, குத்தீட்டியையோ கயிறுக்கக் கண்டையோ பாய்மரத்தையோ கிழவனின் படகில் இருந்து வாங்கி கரையில் சேர்த்தான். கிழவனின் பாய்மரம் அரதப் பழசு. கந்தல் கோலம். மாவா அடக்கிற சாக்குப் பைகளால் அங்கங்கே ஓட்டு போடப்பட்டிருந்தது. கந்தல் கிழசலாய் இருந்தது அது. வெற்றிக் களிப்பில் எக்களிக் குமே கொடி, அது இல்லலை இது. இது முடிவியில் லாத தோல் வியின் துவண்ட படப்ப்பு.

தாத்தா வற்றி உலர்ந்த உடம்புகாரன். ஓடிசலான எலும்பு தகேம். அவன் பின்கழுத்தே மடிந்து வரிவரியாய் சூருங்கிக் கிடந்தது. கடலின் உப்புத் தண்ணியில் பட்டுத் தறித்த வெக்கையில் அவன் கன்னங்களில் பாளம் பாளமாய் பள்ள பாதாளம்.

தளர்ந்த சரூமம். கன்னம் தாண்டி முகமெங்கும் உழுவூ கண்ட வரிகள். கைகள் மூறுக்கறே தழும்பறேக் கிடந்தன. கனமான பெரிய மீன்களை வடக்கயிறு கொண்டு படகுகுள் இழுத்துப் போட்டு வெற்றி கண்ட கைகள் அவை. ஆனால் அவை எல்லாமே பழையவை. அது ஒரு காலம். அதில் புதிய தழும்பு எதுவும் இல்லை. மீன் அற்ற மணல் பெருவெளியின் குழிகளாகத் திரிந்தன அந்தத் தழும்புகள் இப்போது.

தாத்தா எல்லா அளவிலும் கழண்டாச்சி. ஆனால், அந்தக் கண்கள்... சமுத்திரத்தின் அதே நிறமாய் கிடந்தன அவை. தோல்வி பயமே இல்லாத கண்கள். நம்பிக்கையும் உற்சாகமும் இன்னும் இருந்தன அவற்றில். தாத்தாவும் பயனும் படகைக் கரையில் ஒதுக்கிவிட்டு மட்டும் மணலில் ஏறி வந்தார்கள். “சாண்டியாகோ?” பயன் தாத்தாவிடம் பசே ஆரம்பித்தான். “என்கிட்ட கொஞ்சம் பணம் இருக்கு. நாம சேர்ந்தே போகலாம். நானும் உங்ககிட்ட நாள்கைக்கு வரலாம்னு இருக்கனே.”

அவருதான் அவனுக்கு மீன் பிபிக்கிறதைச் சொல்லித் தந்தவர். தாத்தாவிடம் அவனுக்குப் பிரியம் இருந்தது.

“வணோ” என்றான் கிழவன். “நீ இப்ப போறியே, ராசியான படகு அது. அங்கியே வலையைப் பாருடா.”

“ராசியாவது ஒண்ணாவது. எய்யா உங்களுக்கு ஞாபகம் இருக்குதா? எப்பிடி ஒரு எம்பத்தழே நானு நாம தொடர்ச்சியா கடலுக்குப் போனம். ஒரு குஞ்சு சிக்கல. அப்பறமா ஒரு மீண்டு வாரம், எப்பிடி? பெரிய பெரிய மீனா அள்ளிறலையா. சில நேரம் சிலருக்கு ராசி. அவள்தான்.”

அடுத்து உப்புக் கண்டம் போடுவார்கள்.

காத்து கிழக்குப் பக்கமாகப் புறப்பட்டது வரும் சமயங்களில் அந்தத் தொழிற்சாலையில் இருந்து ஒரு வீச்சம் காற்றுடன் கிளம்பி வளையை வருவது உண்டு. கடற்கரை வளாகத்தில் இன்றைக்கு வாடகை அத்தனை உக்கிரமாக இல்லை. இன்றைய காத்து வடபுலத்தில் சூழற்றியடங்குகிறது. கரையக்கம் விடுதியின் மொட்டைமாடி வெதுவெதுப்பான இதமான சூழலாக இருந்தது-

•
“சாண்டியாகோ?” என அழைத்தான் பையன்.

“ம்” என்றான் கிழவன். அவன் கையில் குவளை. அவன் நினவைவோ பல வருஷம் முன்னால் எதையோ அளந்தது கொண்டிருந்தது.

“நான் போயி உமக்கு துண்டில் இரகைக்கு சார்தனை மீன் பிடிச்சிக்கிட்டு வந்து தரட்டுமா?”

“அதெல்லா வணைம். நீ போ. போயி கழிப் பந்தாட்டம் (பேஸ் பால்) விளையாடும். எனக்குத் தம்பு இருக்குடா. நானே துட்பு வலிப்பனே. ரோஜுவெலியோ வலை போடுவான்.”

“எனக்கும் உங்க கட்ட வரணும்னு தான் இருக்கு. அட கட்ட வர முடியாட்டியும் வறே எதுனாச்சும் உதவி செய்யலாம்னு பார்க்கறனே.”

“இந்தா. பீர் வாங்கிக் குடுத்துயே. அப்பறமென்ன?” என்றான் கிழவன். “நீ ஆளு நல்லா வளரந்துட்டோ இப்ப. பரியாளாட்டம் தரியுது உன்னைப் பார்க்க.”

“என்னை நீங்க முதல் முதல் படகுகு கட்டிட்டுப் போனீங்களே, அப்ப எனக்கு என்ன வயசு தாத்தா?”

“அஞ்சு. ஒரு மீனை அப்பியே பச்சையா படகுகுள்ள நான் இழுத்தனோ, அது பண்ணிய அளப்பறையில் படகே சின்னா பின்னாமாயிருமா இருந்தது. அன்னிக்கு நீ யே சித்தெருக்கணும். உனக்கு ஞாபகம் இருக்கா அது?”

“ம். ம். அந்த வால் படகில் சப்பு சப்பு அறஞ்சி அடிச்ச சத்தம். நாம உட்காருவமே அந்தப் பலகையே உடஞ்சிட்டது அதன் அறலை. என்ன இரகைச் சல் போட்டுது. நீங்க தடிய எடுத்து அதை மொத்து மொத்து மொத்தின சத்தம். ஒரு மரத்தலை வெட்டுறாப் போல இருந்தது அது. என்மலே எல்லாம் சிதறிச்சே மீனோட இரத்தம். அந்த வாசனை. எனக்குப் பிடிச்சிருந்தது தாத்தா.”

“இங்க பாரு. நிசம்மாவே எல்லாம் உனக்கே ஞாபகத்தில் இருக்கா. அல்லது நடந்ததை நான் பிற்பாடு எப்பவாவது உனக்குச் சொல்லியிருக்கனோ?”

“நாம முதல் முதல் ஓண்ணா போனம் இல்லியா? அதுலயிருந்து எல்லாமே ஓண்ணு விடாம எனக்கு ஞாபகம் இருக்கு.”

சுரிய தகதகப்புக்குப் பழகிய நம்பிக்கை சூடர் விடும் பிரியமான கண்களால் கிழவன்

அவனபைப் பார்த்தான்.

“நீ மட்டும் எனப் பிள்ளையா இருந்தால், உன்னகைக் கட்டஅழைச்சிக்கிட்டு கடலுக்குள் போயி நம்ம விதி என்ன, ராசி என்னன்னு ஒரு கை பார்க்கலாம்தா” என்றான் கிழவன்.
“ஆனால் நீ எனப் பிள்ளை இல்லலை. உங்க அப்பா அம்மா பிள்ளை நீ . அத்தோட இப்ப நீ போய் வரற படகும் நல்லா வாரிக் கொடுக்குது.”

“நாளகைக்கு... உங்களுக்கு நான் சார்தனைப் பிடிச்சித் தரறனே . சரியா? துண்டில் இரகைகள் நாலு பட்டி வணைமன்னால் எங்க வாங்கணும், எனக்கு இடமும் தரியும்” என்றான் பையன்.

“இன்னிக்கு என்கிட்ட மிச்சம் இருக்கிற இரகை, அதை உப்புல போட்டு பதப்படுத்தி நாளகைக்கு வச்சிக்குவனே” என்றான் கிழவன்.

“நாலு புது பட்டி உங்களுக்கு நான் வாங்கித் தரறனே தாத்தா...”

“ம் . ஒண்ணே ஒண்ணு. அது போதும்” என்றான் கிழவன் . அவனது தம்பும் தன்னம்பிக்கையும் சிறிதும் தளரவயிலலை. குளிரந்த காற்று மெல்ல உயர்ந்து நடமாடியது. அது அவனது நம்பிக்கையை இன்னும்மாய் உசுப்பி மலேழைப்புவதாய் இருந்தது.
“இருக்கட்டும் . நான் ரண்டு வாங்கித் தரறனே...”

“சரி ரண்டு” என கிழவன் சம்மதித்தான் . “ஏய் திரூட்டு கிரூட்டு சமாச்சாரம் வணைமம் .”

“நான் திரூடவும் சயெ்வனே” என்றான் பையன் . “ஆனால் இதை... இந்தா, நான் துட்டு குடுத்து வாங்கியது இது.”

“நன்றி” என அந்தப் பகைளவை வாங்கிக் கொண்டான் கிழவன் . லசோய் ஒரு அவமானம் உள்ளே எட்டிப் பார்த்ததா? ரொம்ப அதைப் பற்றி அவன் அலட்டிக்க முடியவில்லை. பையனிடம் அதை வாங்கிக் கொள்வதில் ஒண்ணும் குறைஞ்சி விடவில்லை

அவன், என்றுதான் பட்டது. தன் மானத்துக்கு அதில் பரிய பாதிப்பு இல்லலை எனவெ நினைத்தான் .

“இந்தக் காதத்தோட்டம்... இதே மாதிரியே இருந்தால் நாளைய நாள் சளகர்யமாய் இருக்கும்” என்றான் கிழவன் .

•
“நாளகைக்கு எந்தப் பக்கமாப் போறீங்க தாத்தா?” என்று கேட்டான் பையன் .

“காத்து அடிக் ஆரம்பிக்கு முன்னால ரொம்ப திரும்ப கடலுக்கு உள்ள போயிறணும்னு பார்க்கறனே . வெளிச்சம் வரறதுக்கு முன்னாடியே கிளம்பிற வணைபிதான் .”

“ம. நதேத்திய சயெத்தித்தாள் இருக்கு. கழிப் பந்தாட்டம் பத்தி எதுனா வாசிப்பம்.”

பயென் யோசித்தான். நதேத்திய சயெத்தித்தாள். அதுவே உண்மையா கப்சாவா அவன் அறியான். ஆனால் கிழவன் படுக்கையின் அடியில் இருந்து தாளை எடுத்து வந்தான்.

“போடகா சந்தை இல்லே? அங்க பெரிகாவைப் பார்த்தனே. அவன்தான் சயெத்தித்தாளதைத் தந்தான்” என்று விளக்கினான் கிழவன்.

“கடலில் சார்தனைப் பிடித்துக் கொண்டுவருவனே. உங்க பங்களையும் என் பங்களையும் ஐஸில் போட்டுத் தனியே எடுத்து வகைகிறனே. நாம காலலை அதைப் பங்கு போட்டுக்கலாம் தாத்தா. நான் திரும்பி வருவனேல? அப்ப எனக்கு கழிப் பந்து பத்தி எல்லாம் சொல்லணும்.”

“யாங்கீ , பெரிய ஆளுங்கடா. அவங்க தோறக் வாய்ப்பே இல்லை.”

“ஆனால் எனக்கு என்னன்னா... களீ வல்ணேட் இந்தியர்கள், அவங்க கட்ட இல்லே மோத வணேட்பியிருக்குது?”

“யாங்கீ மலே நம்பிக்கை வையடா மகனே. பிமகேயோ! ராட்சஸன்டா அவன். அவன் இருக்கற வரை காத்து நம்ம பக்கம்தான்.”

“எனக்கு ரண்டு குழை மலே ஒரு இது. ஒண்ணு ட்ராபிட் புலிகள். இன்னொண்ணு, அதான் சொன்னனே? களீ வல்ணேட்டு.”

“ஏ பாவி சும்மா பயந்து சாகாதே? அப்பறம் சின்சினாட்டி சிவப்பு, சிகாகோ வள்ளைன்னு எல்லாததையும் பார்த்து அரள ஆரம்பிச்சிருவோ!”

“சரி தாத்தா. நீங்க பப்பேபர் வாசிங்க. எல்லாம் நான் திரும்பி வரும்போது சொல்லுங்க. வரட்டா?”

“ஏ நாளகைக்கு எண்பத்தி ஐந்தாவது நாள! ஒரு லாட்டரி டிக்கெட், கட்டிட்டு எண் எண்பத்தி ஐந்து வற்றாப்போல பாத்து வாங்குவமா? என்ன சொல்றே?”

“வாங்கலாம். ஆனா தாத்தா...” என்றான் பயென். “எண்பத்தி ஏழு? எண்பத்தி ஏழாம் நாளில் உங்களாக்கு ஒரு பெரிய விஷயம் நடக்கல்லியா?”

“திரும்பியும் ரண்டாந் தரம் அது நடக்காது. நம்ம எண்பத்தி ஐந்து வற்றாப்போல ஒரு பரிசுச்சீட்டு வாங்கலாமா? ஒண்ணு நீ முயற்சி பண்ணிப் பாரனே?”

“அப்படி ஒரு சீட்டு கட்டி வரவழகைக்கலாம்.”

“ஓரே சீட்டு. ரண்டிரைடாலர் விலை. அதை வாங்க துட்டு வணைமே? நாம யாராண்ட கடன் கட்டக்கலாம்?”

“ச. அது பாத்துக்கலாம். நான் யார்கிட்டயாவது ரண்டிரைடாலர், கடன் கட்டடால்”

தரூவாங்க...”

“நானே கட்ட யார் கிட்டயாவது கட்டேட்டுப் பார்க்கலாம். கடன். ஆனால் கடன் வாங்காம வண்டியை ஓட்டறது நல்லது. மூதல்கடன் வாங்குவே. அப்பறமா கடன் கட்டேட்டுக் கடுஞ்ச ஆரம்பிச்சிருவோம்.”

“உடம்பைப் பாத்துக்கங்க தாத்தா. இது என்ன மாசம்? சபெட்டம்பர். நின்னைவா இருக்கட்டும்” என்றான் பையன்.

“சபெட்டம்பர்ல தான் பெரிய பெரிய மீன்கள் மலேவோ வரூம்” என்றான் கிழவன். “மலே மாதமானால் எந்தக் கழுதையும் மீன் பிடிக்கலாம். அப்படி மீன் பெருகிக் கிடக்கூம்.”

“நான் கிளம்பறனே தாத்தா. சார்தனை பிடிச்சிட்டே வரனே...” என்றான் பையன்.

•
பையன் திரும்பி வந்தபோது, கிழவன் நாற்காலியில் அமர்ந்தவாக்கில் தடுங்கிக் கொண்டிருந்தான். சபரியன் கீழே இறங்கி விட்டிருந்தது. படகுகையில் கிடந்த ராணுவக் கம்பளியைப் பையன் எடுத்து வந்தான். நாற்காலியின் மூதுகிலும், கிழவனின்

தோளிலுமாய் அதைப் பரப்பி விட்டான். என்ன மாதிரியான தோள்கள் அவை! வயதானவனை என்றாலும் ஆச சரய்கரமாக, உறுதியான முறையுடன் இருந்தன. அந்தக் கழுத்து, அதன் விரைப்பு இன்னும் தளராதிருந்தது.

கிழவன் உறக்கத்தில் இருந்தபோது அதில் அத்தனைக்குச் சூரூக்கங்களும் தெரியவில்லை. உறக்கச் சடவில் அவன் தலையின் சரிந்து கிடந்தது. அவனது மலே சட்டையில் நிறையக் கிழிசல்கள். அதுவே பாய் மரத்தினி போல் கிடந்தது. அந்தச் சட்டையே

சபரியன் பட்டைப் பட்டு என்னென்னவோ வண்ணங்களாகக் கொண்டு தமேல் போல் தெரிந்தது.

கட்டு தளர்ந்த மூதிய மூகம்தான். கண்மூடிக் கிடந்த அந்த மூகத்தில் உயிர் அம்சமே தெரியவில்லை. அவன் மூட்டிமலே கிடந்தது செய் தித்தான். அவன் கை அதன் மலே கிடந்தது. காற்றில் அந்த செய் தித்தான் அவன் கைக்கு அடியில் படபடத்துக்

கொண்டிருந்தது. சரூப்பு எதுவும் இல்லாமல் வறையுங்காலாய் இருந்தான் கிழவன்.

பையன் பெரியவரைத் தொந்தரவு செய்யாமல் அப்படியே விட்டுவிட்டு வளையேறினான்.

•
சிறிது கழித்து அவன் திரும்ப வந்தான். அப்போதும் கிழவன் உறங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

“எழுத்துங்கங்க ஐயா...” என்றபடியே கிழவனது ஒரு மூட்டியில் கையால் அழுத்தினான் பையன்.

கிழவன் கண்ணைத் திறந்தான். ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருந்து தன்னையே மலேவோ நிகழ்காலத்துக்கு அவன் கொண்டு வரவேண்டியிருந்தது. மலேல ஒரு புன்னகை

